

CANADA

THE SCANDINAVIAN HOME AND FARM JOURNAL

ARG. XIV. Winnipeg, Man., 14 Mars 1906. No 11.

VESTRA CANADAS .. UTVEGKLING ..

ETT FAVORITUTTRICK bland folket i västra Canada är, att det nittonde århundradet var Förenta Staternas århundrade, men det tjugonde seklet skall bliwa Canadas. Därmed mena de, att under det förra århundradet det amerikanska folket utvecklade och tillgodogjorde sig i största möjliga utsträckning sitt lands enorma resurser, samt att, när Canada besitter resurser i nästan lika stort omfång, dessa återstå att bliwa tillvaratagna.

År 1871 var den totala befolkningen i den canadensiska västern endast 18,995 personer; tio år senare utgjorde den 116,706, och folkräkningen 1901 visade, att folkmängden i Manitoba och den öfriga Nordvästern utgjorde 410,000 personer. Så snabb har tillväxten under de sista fyra åren varit, att man med trygghet kan anslå befolkningens storlek på ovannämnda område till 800,000. År 1903 anlände till Canada minst 50,000 amerikanare. 1904 var totalsumman immigranter 134,000, af hvilka 48,000 voro amerikanare. I år synes invandringen skola uppnå en nära på lika hög siffra, ehuru det förmåsta draget beträffande invandringen är det stora antalet immigranter komma från de Britiska Garna. Invandrare från Europa, bestående af en präktig klass nybyggare från Skandinavien, Tyskland och Storbritanien, anlände hvarje dag till Winnipeg, tåglast på tåglast. Hvarje vecka passera omkring 1,000 amerikanare gränsen. Naturligtvis kunde ej all denna utveckling och folkökning äga rum, om icke på samma gång järnvägarna följde med och öppnade nya områden. Canadian Northern har just fullbordat sin stora stambana mellan Winnipeg och Edmonton, ett afstånd på 800 engelska mil. Hela detta bansystem utgör nu 1900 mil väster om Lake Superior. Det har likaledes ett antal banor under byggande. C.P.R. har under innevarande år byggt flera nya banor och utsträckt andra. Dess planer för 1906 inbegripa bland annat en direkt sammanknytningsbana med Edmonton. Anslagsbeviljningarna för C.P.R:s nybyggnadsplaner låra detta år gå löst på omkring 6 a 7 millioner dollars. Dominion-regeringen har likaledes afslutat ett kontrakt med Grand Trunk bolaget för byggandet af en andra transkontinentalbana öfver Canada. Väster om Winnipeg kommer denna linie att så dragas, att ett utmärkt åkerbruksområde bliver tillgängligt, af lägst såväl från C.P.R:s som C.N.R:s stambanor. Med andra ord, denna linie kommer att löpa mellan de andra två järnvägsystemens stambanor. Präriesektionen, d. v. s. sträckan mellan Winnipeg och Klippbergen, kommer att bliwa den första delen af banan som skall byggas, så att hvad Canada nu mest åstundar, är den fulla utvecklingen af det rika prärielandet i västra Canada. Inom tre eller fyra år kommer C. N. R. enligt hvad det säges, att förbinda detta rika område med Atlanten genom ytterligare en tredje bana (utom C.P.R:s och Grand Trunks) som skall utgöra den sista länk i C.N.R:s system från kust till kust. Om man får tro de utläggningar, som nu göras af dem, som följa med den ryktbara amerikanske järnvägsingenjören James J. Hills manövrer, kommer den canadiska nordvästern att snart erhålla ett halft dussin tvärbano, förbundna med amerikanska Great Northern systemet. En del påstå, att Hudsons Bay projektet ingår i den djärve järnvägsbyggnadsplaner. Det är nämligen en gammal och ganska utbredd åsikt i västra Canada, att en dag skall större delen af den sparsmak, som bärgas i västra Canada komma att utskopas öfver en hamn vid den stora djupet in i landet nordost från inträngande Hudsonviken. Öfver den routen blir afståndet mellan Nordvästprovincerna och Liverpool 1,000 mil kortare än någon af de nuvarande vägarna, och järnvägssträckningen reduceras till endast 200 mil.

Canadas befolkning är numera fast övertygad om att landets bästa del ligger väster om de stora sjöarna och mellan provinserna Ontario och Klippbergen. Öerhörda rikedomar ligga förborgade i skogarna och bergen i Östra Canada, och mineralgångarna i British Columbia haiva blivit endast ytligt berörda, men folket på de stora slätterna haiva den tron, att prärierna med sin underbart rika jordbruk och såra nog omfångliga områden besitta rikedomar, vida öfverträffande skogarnas och bergens. Dessa väst-canadensare tro, att inom en ganska kort tidrymme hvetedölingens huvudområde skall förflyttas från Förenta Staterna till västra Canada. De räknar upp sina millioner acres af åkerbruksland, multiplicera dem med 20, medelantalet bushels som skördas per acre i detta land, och peka på detta resultat såsom en antydning om hvad detta land en gång kommer att frambringa.

Sträckande sig väst och nordväst från Östra gränsen af provinserna Manitoba ligger ett slätt och bördigt område, hvilket når ända till Klippbergen och upptager en areal af nära 400,000 eng. kvadrattill, fem gånger större än den stora staten Minnesota.

I denna region, mer än två gånger så stor som Frankrike, utgjordes invånareantalet, enligt 1901 års folkräkning, endast af omkring 400,000 själar eller en person på hvarje kvadrattill, och i dessa provinser, säges det, är det proportionsvis mindre odugligt land än i någon annan åkerbruksregion i världen af därmed jämförlig utsträckning. Det är ett land, som utan fråga skulle kunna underhålla minst 50 personer per kv. mil. I den canadensiska nordvästern finnes det rum för minst 20 millioner människor, ehuru i dag där icke finnes på långt när en million.

Hvem kan i dag betvilla, att det ännu finnes goda proleter, när väst-canadensarna påstå, att med den bördiga jordmånen, det friska klimatet och det goda regeringssystemet, deras land med tiden skall bliwa tätt befolkad. Det finnes intet skäl emot, hvarför ej historien om den amerikanska västern här skall återupprepa sig. Öfverallt i de västra Staterna finner man personer, som äro rika, välbärande och inflytelserika i dag, endast därför att de voro banbrytare. Den entusiastiske beundraren af västra Canada, förklarar, att detta land erbjuder precis motsvarande tillfällen, hvilka skola gifva sina frukter inom tio eller femton år, om ej förr, åt dem, som nu begifva sig dit ut tidigt och kasta sig in i kampen för en oberoende ställning.

Under de sista sex åren har den canadensiska västern undergått en rask utveckling. Som det billiga och lätt åtkomliga landet i Förenta Staterna nästan blivit upptaget, har den aldrig slånade strömmen af landsökare och "hem-byggare", hvilken i Förenta Staterna alltid befunnit sig i flyttning västerut, vändt sin uppmärksamhet till västra Canada. I förstnämnda märktes endast ett fåtal såsom förtrupp, men år efter år började nykomlingarnas skolar, såväl från Förenta Staterna som Europa, att täta, så att i. n. en veritabel ström af landpökare flyter in i Manitoba och de båda Nordväst-provincerna, Saskatchewan och Alberta.

Till dem, som inhålla sig, att landet norr om Förenta Staternas gräns icke är af mycket värde, kunna några uppgifter om åkerbruksförhållandena i västra Canada kanske komma som en öfverraskning. Provinserna Manitoba har under mer än tjugo års tid omsorgsfullt utarbetat sina skörderapporter, och af dessa framgår, att medelåkerörden af hvetet per acre utgör 20 bushels på några få ha. så när. Tre år sedan utgjorde medelåkerörden af hvetet 25 bu. På Indian Head, Sask., experimentalfarm skördades hvetet, som gaf ända till 62 bu. per acre, och en medelåkerör för hela farmen från 30 till 40 bushels per acre är ganska vanligt. Man kan sanningsenligt påstå, att medelåkerörden för hela västra Canada är 20 bushels per acre,